

Šele ko si v srcu, imaš **perspektivo orla**

Nekdaj višja svetovalka na ministrstvu za pravosodje, zdaj svetuje ljudem, ki si želijo ponovno prisluhniti srcu in so za to pripravljeni delati! Po odpovedi dobrega delovnega mesta, intenzivnem letu, ki ga je preživela sama v Tibetu, in še treh letih, ko se je notranje pripravljala na nove življenjske naloge, danes odkrito pove, da ne bo dala miru, dokler svet ne bo dišal po srcu!

Sprašuje: **TAJA ZUCCATO**

Foto: **MAVRIC PIVK IN OSEBNI ARHIV**

Šepet Srca je, če se tako izrazim, vaša blagovna znamka, zveni malo zasanjano, a vi jemljete svoje delo zelo odgovorno. Gre to skupaj?

Vsa velika dela v zgodovini človeštva, tudi znanstvena, so bila plod navdiha. »Znanost in poezija sta dve očesi enega obraza,« je rekel Nikola Tesla. Šepet Srca želi ljudi najrazličneje navdihniti, da začnejo spet poslušati svojo bit, ta glas, ki nam šepeta od znotraj in vedno ve, kaj je za nas najboljše. Razvila sem orodje, ki nam pomaga narediti tiste prve, najtežje korake, da se znova zaslišimo. Rada bi in to je moja življenjska naloga, da se znova naučimo brati, slišati življenje in da srca ne razumemo kot nečesa ezoteričnega. Srce je naravno in vsi ga imamo! Če mu sledimo, se nam vrata na široko odpirajo, povežemo se s kreativnim izvirom v nas in naše življenje se osmisli. Znova lahko zaznavamo čudežnost, poetičnost življenja. Večina ljudi pa se žal boji narediti korak, stopiti iz vsakdanje rutine, pa čeprav jih ta ubija. Ker imamo v sebi strahove, ki nam stalno govorijo: Ne, ne naredi tega, pazi se, nevarno je! V naši družbi se naučimo vse o tem, kako zmagovati in osvajati zunanji svet, nihče pa nas zares ne pripravi na hojo po notranji poti.

Vi ste naredili ekstremno velik korak. Kot višja svetovalka ste bili zaposleni na ministrstvu za pravosodje, ponujen vam je bil celo položaj direktorice, a ste sledili sanjam, ki so vas klicale v Tibet. In ste odšli. Kaj vas je tako gnalo stran?

Preprosto začutila sem, da je prišel čas, da začnem slediti tistemu, kar mi šepeta od znotraj. Kar sem dosegla do takrat, me ni zares izpolnilo. Ko gledam nazaj,

»V naši družbi se naučimo vse o tem, kako zmagovati in osvajati zunanji svet, NIHČE PA NAS ZARES NE PRIPRAVI NA HOJO PO NOTRANJI POTI.

sem vedno znova presenečena, kako te življenje precizno usposablja za tvoje poslanstvo, če mu dopustiš. Že med zaposlitvijo na ministrstvu sem pridobila še en poklic, poklic refleksoterapevke. Pri dvajsetih me je prijateljica povabila, naj jo spremljam na popotanje v Indijo, prihajala sem iz sveta, ki živi v glavi, v svet, ki živi v srcu. Razumela sem, da obema nekaj manjka, da ju je treba povezati med sabo, če želimo živeti celoto. Ko sem bila kasneje službeno, v okviru projekta Evropske unije, v Atenah, sem imela zelo jasne sanje. V viziji mi je bil pokazan center srca in naloga, da ga osnujem. Nisem

še razumela srca. Pred dobrim letom me je spet poklicalo v Atene. Prehodila sem pot. Zdaj razumem srce, sanje, znotraj mene sta se integrirala Vzhod in Zahod. Svet, v katerem živimo, je svet ločevanja, srce znova povezuje. Takrat, pred desetimi leti, nisem vedela, kakšna bo moja pot, kam me vodi, vedela sem samo, da moram glas, ki mi je v sanjah zelo jasno rekel: »Pojdi v Tibet!«, slediti.

Ljudem se nam sanja o marsičem, razlagalci pravijo, da so nekaj ostanki preteklega dne, da se podzavest čisti, različne vsebine se dvigajo iz globlin; kako ste vedeli, da so te sanje resnične, da se morate odločiti, jim slediti? In zakaj ravno v Tibet?

Ko pridejo sanje, v katerih tako jasno spregovori glas srca, veš. Veš, v vsaki celici svojega telesa. Pravzaprav tu ni izbire. Od sanj do odhoda je minilo sedem let. Najprej sem morala do konca izkusiti zunanji svet. Doseči vse, kar sem mislila, da me bo osrečilo. Zakaj v Tibet, vem zdaj, prej nisem vedela. Tisti kraji so v meni prebudili starodavno znanje, Tibetanci so se me spomnili, bilo je tako, kot bi prišla domov. Oni so še povezani z modrostjo srca. Tibet je v meni prebujal vedenje, jaz pa sem zdravnike tibetanske medicine učila refleksoterapije.

Kako, na kakšni podlagi ste razvijali orodje, s katerim danes pomagata ljudem?

Tisto leto popotovanja je bil intenziven čas, in ko sem se vrnila, so me doma čakala še tri leta hoje po notranji poti. Še enkrat sem jo morala prehoditi, jo ozavestiti, razumeti, razviti orodje. To so bila zelo težka leta, ko sem bila v notranji tišini. Jaz pravim, da sem bila v votlini. Šele ko sem začutila, da je pot iz glave v srce prehojena, sem dobila impulz, da moram stopiti ven in podeliti zgodbo. Pot do srca je pot izkušanj. Če je ne prehodiš, ne moreš resnično razumeti drugega, razviti sočutja, ga opolnomočati na poti. Orodje je vedno samo orodje. Šele ko si v srcu, imaš perspektivo orla. Vidiš celoto, veš, kje je človek in kaj potrebuje.

Ste že kot otrok vedeli, da lahko pomagate, da vidite več od povprečno razvitega sočloveka, kako ste odkrili darove?

Spomnim se, da sem že kot otrok želela prestaviti drva z močjo misli (*smeh*). Kakšnih pet let sem imela, stala sem pred kupom in bila prepričana, da jih bom prestavila, če vso pozornost usmerim v to. Vprašali so me, kaj delam, in ko sem jim povedala, so se delali norca iz mene. Takrat sem nehala verjeti v svoje sposobnosti. Sem bila, ja, drugačna. Vedela sem, kaj ljudje mislijo, in se spraševala, zakaj potem govorijo čisto nekaj drugega. Ko je na našo osnovno šolo prišel hipnotizer, je želel pokazati, da zna brati naše misli. Pri meni ni mogel ugotoviti, ker sem razumela, kaj počne. Tudi hipnotizirati me ni mogel, dokler mi ni zagrozil, da me bo poslal z odra (*smeh*). Moji veliki prijatelji so bile živali, sploh psički, in knjige. Tudi moja mama mi je znala razložiti svet na način, ki mi je razpiral krila, je zelo modra ženska.

Imajo vaši predniki tudi kakšne darove?

Mama, ja, po njej imam to, oče pa je zelo zemeljski. Kar je dobro, da imaš takšno kombinacijo.

Kako so recimo starši sprejeli, da boste pustili dobro službo, vse, kar ste si tukaj

ustvarili, in odšli na streho sveta, v za Evropejce surove razmere?

Mama mi je pred odhodom rekla, Melita, ne vem, kaj te čaka, ampak vem, da moraš iti, podprla me je in mi dala najlepšo popotnico. Rekla mi je, naj vedno, pa kar koli se mi že zgodi, poslušam prvi glas v sebi. Danes vem, da je to glas srca. Oče pa je teže sprejel, bal se je zame in ni razumel, kaj počnem. Želel me je zaščititi. Brat mi je ves čas stal ob strani in verjel vame. Veliko srečo imam. To skušam zdaj dati naprej. Ker vem, če imaš samo enega človeka, ki resnično verjame vate, je vse mogoče.

☞ **Tisto leto popotovanja je bil intenziven čas, in ko sem se vrnila, so me doma čakala še tri leta hoje po notranji poti. Še enkrat sem jo morala prehoditi, jo ozavestiti, razumeti, razviti orodje. TO SO BILA ZELO TEŽKA LETA, KO SEM BILA V NOTRANJI TIŠINI. Jaz pravim, da sem bila v votlini.**

Kako bi ljudem pojasnili, kaj je srce? Ne z medicinskega, fiziološkega vidika, temveč iz vaše perspektive!

Največkrat imajo ljudje napačne predstave, da je srce sentiment. Pa to ni res. Srce je veliko, veliko več. Srce vsebuje celotno vedenje, modrost. Je prvobitno. Nastane ob spočetju in nosi v sebi najvišjo frekvenco življenja samega. Nikola Tesla je lepo povedal, da je zdravilo v naših srcih. In ni naključje, da je bilo v vseh časih opevano tako v umetnosti, mitologiji kot religiji. Ljudje čutimo, kje je naše jedro. Ko govorimo o sebi, damo roko vedno na predel srca. Živimo v krasnih časih, ko so ga tudi znanstveniki začeli intenzivno raziskovati. Zavezala sem se, da povežem znanost in notranje vedenje. Institut Heartmath je izmeril, da imamo kar pettisochkrat močnejše elektromagnetno polje, ko smo osredinjeni v srcu, kot kadar smo v glavi, in da gre več informacij iz srca v glavo kot nasprotno. Ugotovili so, da smo takrat, ko smo osredinjeni v srcu, globoko umirjeni, telo je v ravnovesju, koherenci, imunski sistem deluje optimalno, naša stopnja pozornosti in zaznavanja je najvišja, hitro in racionalno se odločamo. Pa nimam nič proti glavi, glava je naše vrhunsko orodje, če jo mi upravljamo, se pravi naša bit.

Kar težko si je predstavljati, da ste bili še pred nekaj leti zaposleni na ministrstvu, vse polno dogajanja okrog vas, telefoni divje zvonijo, stalni sestanki, pritiski iz vseh smeri itn., potem pa ste kar naenkrat odšli v čisto osamo. Precej ekstremno, in danes je vaše življenje še vedno videti tiho, mirno, tu na vasi, terapevtska soba je pravzaprav kot iz kakšne pravljice.

(*smeh*) Že ko sem delala na ministrstvu, sem iskala pot navznoter, nisem je pa še znala zares živeti. Morala sem izkusiti, kaj pomeni moč, status, si dokazati, da me to ne osrečuje. Jaz verjamem, da je edina

prava pot, da izkusiš, kajti potem veš in ne hrepeniš več. Je bilo pa res vmesno obdobje, ko se je zgodila tako velika sprememba, zelo drugačno, novo – toliko

praznine, toliko tišine! Nikoli ne bom pozabila, ko sem pristala v Hongkongu, me je prešinilo, pa kdo sploh sem zdaj jaz? Nisem več višja svetovalka, nisem več partnerica – leto pred odhodom sem zaključila tudi partnerstvo – nisem ... kdo pa jaz sploh sem? Strašljiv občutek! Soočenje s praznino je tisto, česar se ljudje najbolj bojimo. Takrat si sam in na plan privrejo vsi tisti strahovi, ki smo jih potlačili nekam globoko. Ampak temu v resnici ne moremo ubežati. Prej ali slej se utrudimo, ne moremo več, ne zdržimo stalnega nemira, bežanja. In takrat je čas, da stopimo vase, v svojo klet in jo pospravimo. Potem je vse drugače. Ko mi je bilo najteže, sem začela pisati dnevnik, kar danes svetujem ljudem. To je način, kako se pogovoriš sam s sabo, kako postaneš opazovalec svojih misli, vzorcev, ki te sicer vedno znova ujamejo v svoj vrtiljak. Pa še zaupati si začneš, ker vse bolj jasno vidiš, kako nekaj v tebi vedno ve.

Ali spremljate svoje kliente, kaj se z njimi dogaja kasneje, čez mesece, ko končajo terapije? Se jih veliko loči, zamenja službo, koliko se jim spremenijo okoliščine?

Rada bi poudarila, da glava vedno vse razume kot dramo, torej zelo dramatično,

srce ne deluje tako, srce deluje z modrostjo. Ljudje ugotovijo, da samo z ločitvijo ne rešiš ničesar. Če nisi razumel vzorca, ki deluje zadaj, ne moreš v svoje življenje priklicati drugega partnerja. Razvila sem vajo, s pomočjo katere pogledamo, kako stojimo v odnosu do očeta in mame. Onadva sta naš ključ do srečnega partnerskega odnosa, do vseh odnosov pravzaprav. Dasta nam notranjo podporo in varnost. Ko stojimo na svojem mestu v življenju, nam vse teče lahkotno. Ja, seveda spremljam ljudi, ganjena sem, ko vidim, kako se spremenijo. Umirijo se, vse bolj si zaupajo in korak za korakom začenjajo živeti tako, kot so si vedno želeli, svoja najgloblja hrepenenja. Raztopi se neznosna teža bivanja in povrne tista radost, strast do življenja, ki smo ju imeli kot otroci.

Kako dostopate do človeškega srca, v stanju, ko se ljudje bojijo, ko so pod težo, v bolečini?

Naša srca stalno komunicirajo, tudi zdajle, ko se midve pogovarjava, vprašanje je le, koliko se tega zavedamo. In ta komunikacija je popolnoma iskrena, jasna. V resnici ne moremo ničesar skriti drug pred drugim. Ko si osrediščen v srcu, ti ljudje zaupajo. Čutijo, da so varni, da jih sprejemaš točno take, kot so, da jih ne obsojaš. Ko smo v glavi, se počutimo stalno ogrožene, nič še ni dovolj dobro, nikoli ne vemo dovolj, ne zaupamo si, stalno tekmujemo in smo v stresu, stalno kam hiti-

” KO PRIDEJO SANJE, V KATERIH TAKO JASNO SPREGOVORI GLAS SRCA, VEŠ. Veš, v vsaki celici svojega telesa. Pravzaprav tu ni izbire. Od sanj do odhoda je minilo sedem let.

mo. Če bi čutili svoje telo, bi razumeli, da tega na dolgi rok ne more zdržati. Žal nas vse prevečkrat ustavi šele bolezen. Na terapijah obudimo čutenje skozi telo, dobimo nazaj stik z modrostjo srca. Naučimo se zaznavati svoj prostor, ne dovolimo več, da nam vdirajo vanj, in seveda tudi mi ne vdiramo več v prostor drugega. Začne se svet spoštovanja. In končno nam ostaja energija za kreacijo svojega življenja, sicer je imamo dovolj le za golo preživetje. Povežemo se s svojo močjo, tisto pravo, avtentično – da znamo povedati stvari tako, da nas ljudje slišijo, upoštevajo, spoštujejo. Postanemo starši, ki znajo otroka pripraviti na življenje. Ljudi učim tudi, da držijo intimnost zase. Stvari, ki so tvoje, ni treba deliti z vsem svetom, ampak so tvoj intimni vrtiček, ki ga gojiš in se hodiš nanj pojiti. Živimo v zelo dragocenem času. Elektromagnetno polje Zemlje se spreminja tako hitrostjo, da smo mu primorani slediti. Vse tisto, kar ni zgrajeno na pravih temeljih, se ruši zunaj in znotraj nas. Bolj ko se upiramo, bolj nas lomi. Na plan želi pokukati naše pravo bistvo.

Kako pa se soočate z vsakodnevnim življenjem, v čem

uživate, kaj vas še zanima, kaj radi počnete?

Kot sem rekla, ne bom dala miru, dokler svet ne bo dišal po srcu, večina mojega življenja je posvečena temu, terapijam, pisanju, delavnicam, predavanjem. Kaj jaz sama rada počnem? Najljubši so mi trenutki, ko grem s psom na sprehod v naravo, ker takrat ustvarjam, dobivam vizije. Zelo rada berem, pišem, komaj čakam, da bom imela čas napisati knjigo, rada imam ljudi, druženje.

Iz česa se Slovenci lahko napajamo, od kod črpamo kot narod svojo moč, kako vidite našo identiteto?

Umetnost je vedno znova ta, ki nas lahko nahrani. Če znamo pogledati ta del svoje dediščine, pa ne mislim le na Prešerna in Cankarja, ampak na mnoge, ki so ustvarjali vrhunsko umetnost, se gremo marsikam lahko napojiti. Ko najdeš odgovor na vprašanje kdo sem, ko najdeš svojo identiteto, lažje soustvarjaš identiteto družine in naroda. Znaš podpreti, sodelovati. Slovenci zelo težko podpremo drug drugega, strah nas je, počutimo se ogrožene. Kar je lahko prednost. Primoran si se postaviti popolnoma na svoje noge, ne naslanjaš se. Zato imamo toliko vrhunskih umetnikov, športnikov, podjetnikov.

Vi pravite, da ne verjamete v duhovnost, to sem nekje prebrala. Po vsem, kar mi govorite, ne razumem?

Jaz ne verjamem v duhovnost, ki je ločevala materialno in duhovno. Nekaj posebnega si bil, če si se s tem ukvarjal, to je bil višji svet. Pri dvajsetih mi je moj prvi učitelj rekel, Melita, pazi, duhovni ego je najbolj nevaren. Vse veš, ves si »razsvetljen«, vse ti je jasno, ampak samo v teoriji. Nisi pa izkusil, nisi ponotranjil. Newageovska duhovnost je vse prevečkrat šla v odzemljenost, šel si iz sebe, meditiral, molil, nisi pa znal tega prenesti v življenje in živeti! Ko si v srcu, si v stiku z življenjem in si zelo prizemljen. Molitev je krasna, če moliš iz srca, in to ni obrazec, ki ga brez občutka ponavljaš. Takrat molitev postane hvaležnost in vse v življenju dobi smisel.

